

Cauza C-292/04

Wienand Meilicke și alții

împotriva

Finanzamt Bonn-Innenstadt

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Köln)

„Impozit pe venit – Credit fiscal pentru dividendele plătite de societăți rezidente – Articolele 56 CE și 58 CE – Limitarea în timp a efectelor hotărârii”

Sumarul hotărârii

1. *Libera circulație a capitalurilor – Restricții*

(art. 56 CE și art. 58 CE)

2. *Întrebări preliminare – Interpretare – Efectul în timp al hotărârilor de interpretare*

(art. 234 CE)

1. Articolele 56 CE și 58 CE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații fiscale în temeiul căreia, cu ocazia distribuirii de dividende de către o societate de capitaluri, un acționar supus la plata impozitului în principal într-un stat membru beneficiază de un credit fiscal, calculat în funcție de cota impozitului pe profit aplicat profiturilor distribuite, atunci când societatea care distribuie dividendele este stabilită în același stat membru, dar nu și atunci când respectiva societate este stabilită într-un alt stat membru.

O astfel de legislație fiscală constituie o restricție privind libera circulație a capitalurilor prin faptul că poate descuraja persoanele supuse la plata impozitului pe venit în principal în statul membru în cauză de la a-și investi capitalurile în societăți stabilite în alte state membre; aceasta este de asemenea de natură să producă un efect restrictiv în privința acestor societăți prin faptul că ea constituie, pentru respectivele societăți, un obstacol în calea colectării de capitaluri în statul membru în cauză.

Chiar dacă această legislație fiscală are la bază o legătură între avantajul fiscal și prelevarea fiscală compensatorie, prin faptul că prevede ca respectivul credit fiscal acordat acționarului supus la plata impozitului pe venit în principal în statul membru în cauză să fie calculat în funcție de impozitul pe profit datorat de societatea stabilită în acest stat membru pentru profiturile distribuite de aceasta, o astfel de legislație nu pare a fi necesară pentru păstrarea coerenței regimului fiscal național. Într-adevăr, având în vedere obiectivul de a elimina dubla impunere a profiturilor realizate de societăți și distribuite sub formă de dividende, acordarea unui acționar care este supus impozitului pe venit în principal în statul membru în cauză și care deține acțiuni la o societate stabilită într-un alt stat membru a unui credit fiscal calculat în funcție de impozitul pe profit datorat de aceasta în acest din urmă stat membru nu ar periclita coerența regimului fiscal național și ar constitui o măsură mai puțin restrictivă pentru libera circulație a capitalurilor.

În ceea ce privește reducerea veniturilor din impozite referitoare la dividendele plătite de societățile stabilite în alte state membre, aceasta nu poate constitui un motiv imperativ de interes

general care s? poat? fi invocat pentru a justifica o m?sur? care este în principiu contrar? unei libert??i fundamentale.

(a se vedea punctele 20, 23, 24, 28, 29, 30, 31 ?i dispozitivul)

2. În exercitarea competen?ei pe care i?o confer? articolul 234 CE, Curtea poate numai în mod excep?ional, în aplicarea principiului general al securit??ii juridice inerent ordinii juridice comunitare, s? considere necesar s? limiteze posibilitatea oric?rei persoane interesate de a invoca o dispozi?ie pe care a interpretat?o în scopul de a contesta raporturi juridice stabilite cu bun??credin??. O astfel de limitare nu poate fi admis? decât în hot?rârea care se pronun?? asupra interpret?rii solicitate. Într?adev?r, trebuie s? existe un moment unic de stabilire a efectelor în timp ale interpret?rii solicitate pe care Curtea o d? unei dispozi?ii de drept comunitar. În această privin??, principiul conform c?ruia o limitare nu poate fi admis? decât în hot?rârea care se pronun?? asupra interpret?rii solicitate garanteaz? egalitatea de tratament a statelor membre ?i a altor justi?iabili în fa?a acestui drept ?i îndepline?te astfel cerin?ele care decurg din principiul securit??ii juridice.

(a se vedea punctele 34-37)

HOT?RÂREA CUR?II (Marea Camer?)

6 martie 2007(*)

„Impozit pe venit – Credit fiscal pentru dividendele pl?tite de societ??i rezidente – Articolele 56 CE ?i 58 CE – Limitarea în timp a efectelor hot?rârii”

În cauza C?292/04,

având ca obiect o cerere de pronun?are a unei hot?râri preliminare formulat? în temeiul articolului 234 CE de Finanzgericht Köln (Germania), prin hot?rârea din 24 iunie 2004, primit? de Curte la 9 iulie 2004, în procedura

Wienand Meilicke,

Heidi Christa Weyde,

Marina Stöfler

împotriva

Finanzamt Bonn?Innenstadt,

CURTEA (Marea Camer?),

compus? din domnul V. Skouris, pre?edinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, R. Schintgen ?i J. Klu?ka, pre?edin?i de camer?, domnul J. N. Cunha Rodrigues, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii M. Ileši?, J. Malenovský, U. L?hmus ?i E. Levits (raportor),

judecători,

avocat general: domnul A. Tizzano, ulterior doamna C. Stix-Hackl,

grefieri: domnul B. Fülöp și doamna K. Sztranc-Stawiczek, administratori,

având în vedere procedura scrisă și în urma deciziei din 8 septembrie 2005,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Meilicke și doamnele Weyde și Stöffler, de W. Meilicke și R. Portner, Rechtsanwälte,
- pentru guvernul german, de domnul C. Quassowski, doamna A. Tiemann și domnul R. Stotz, în calitate de agenți, asistați de K.-T. Stopp, Rechtsanwalt,
- pentru guvernul Regatului Unit, de domnul T. Ward, barrister,
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii K. Gross și R. Lyal, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general Tizzano în decizia din 10 noiembrie 2005,

având în vedere ordonanța de redeschidere a procedurii orale din 7 aprilie 2006 și în urma deciziei din 30 mai 2006,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Meilicke și doamnele Weyde și Stöffler, de W. Meilicke și D. E. Rabback, Rechtsanwälte,
- pentru guvernul german, de domnii M. Lumma, R. Stotz și V. Rietmeyer, în calitate de agenți,
- pentru guvernul ceh, de domnul T. Božek, în calitate de agent,
- pentru guvernul danez, de domnul J. Molde, în calitate de agent,
- pentru guvernul elen, de domnul K. Georgiadi, în calitate de agent,
- pentru guvernul spaniol, de domnul J. M. Rodríguez Cárcamo, în calitate de agent,
- pentru guvernul francez, de domnul J.-C. Gracia, în calitate de agent,
- pentru guvernul ungar, de doamnele R. Somssich și A. Müller, în calitate de agenți,
- pentru guvernul olandez, de domnul M. de Grave, în calitate de agent,
- pentru guvernul austriac, de domnul H. Dossi, în calitate de agent,
- pentru guvernul suedez, de doamnele K. Wistrand și A. Falk, în calitate de agenți,
- pentru guvernul Regatului Unit, de domnul P. Baker, QC,
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii K. Gross și R. Lyal, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general Stix-Hackl în ședința din 5 octombrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 56 CE și 58 CE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul W. Meilicke, doamnele H. C. Weyde și M. Stöffler, în calitate de moștenitori ai domnului H. Meilicke, decedat la 3 mai 1997, pe de o parte, și Finanzamt Bonn-Innenstadt (denumit în continuare „Finanzamt”), pe de altă parte, cu privire la impozitarea dividendelor plătite defunctului în cursul anilor 1995-1997 de către societăți stabilite în Danemarca și în țările de Jos.

Cadrul juridic

Dreptul comunitar

3 Articolul 56 alineatul (1) CE, care figurează la capitolul 4 („Capitalurile și plătirile”) din titlul III („Libera circulație a persoanelor, serviciilor și capitalurilor”) al celei de a treia părți din Tratatul CE, consacrat politicilor Comunității, prevede:

„În temeiul dispozițiilor prezentului capitol, sunt interzise orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre, precum și între statele membre și țările terțe.”

4 Articolul 58 alineatul (1) CE prevede:

„Articolul 56 nu aduce atingere dreptului statelor membre:

a) de a aplica dispozițiile incidente ale legislațiilor fiscale care stabilesc o distincție între contribuabilii care nu se găsesc în aceeași situație în ceea ce privește reședința lor sau locul unde capitalurile lor au fost investite;

[...]”

5 Articolul 58 alineatul (3) CE prevede:

„Măsurile și procedurile menționate la alineatele (1) și (2) nu trebuie să constituie un mijloc de discriminare arbitrar și nici o restrângere disimulată a liberei circulații a capitalurilor și plătirilor, astfel cum este aceasta definită la articolul 56.”

Dreptul german aplicabil în perioada anilor 1995-1997

6 În conformitate cu articolele 1, 2 și 20 din legea privind impozitul pe venit (Einkommensteuergesetz) din 7 septembrie 1990 (BGBl. 1990 I, p. 1898), astfel cum a fost modificată prin legea din 13 septembrie 1993 (BGBl. 1993 I, p. 1569, denumită în continuare „EStG”), dividendele plătite unei persoane care își are domiciliul în Germania și care este, așadar, supus impozitului pe venit în principal în acest stat sunt impozitate în calitate de venituri din capital.

7 În conformitate cu articolul 27 alineatul 1 din legea privind impozitul pe profit (Körperschaftsteuergesetz) din 11 martie 1991 (BGBl. 1991 I, p. 638), astfel cum a fost modificată prin legea din 13 septembrie 1993, dividendele distribuite de societățile de capitaluri supuse

impozitului pe profit în principal în Germania sunt taxate în temeiul acestui impozit cu 30 %. Acest fapt se transpune printr-o distribuire a 70 % din profituri înainte de impozit și un credit fiscal de 30/70, adică 3/7 din dividendele încasate.

8 În temeiul articolului 36 alineatul 2 punctul 3 din EStG, acest credit fiscal se aplică doar dividendelor încasate de la societăți de capitaluri supuse impozitului în principal în Germania. În consecință, contribuabilii supuși impozitului pe venit în principal în Germania beneficiază de creditul fiscal menționat atunci când încasează dividende de la societăți germane, însă nu și atunci când încasează dividende de la societăți străine.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

9 Defunctul, domnul H. Meilicke, care fusese domiciliat în Germania, deținea acțiuni la societăți stabilite în Țările de Jos și în Danemarca. În cursul anilor 1995-1997, a primit, în această calitate, dividende cu o valoare totală de 39 631,32 DEM, adică 20 263,17 euro.

10 Printr-o scrisoare din 30 octombrie 2000, reclamantul din acțiunea principală au solicitat la Finanzamt un credit fiscal egal cu 3/7 din aceste dividende, care să fie dedus din impozitul pe venit stabilit pe numele domnului H. Meilicke.

11 Finanzamt a respins această cerere, argumentând că numai impozitul pe profit plătit de o societate supusă la plata impozitului pe profit în principal în Germania poate fi dedus din impozitul pe venit.

12 Reclamantul din acțiunea principală au introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Finanzgericht Köln.

13 Acestea sunt circumstanțele în care Finanzgericht Köln a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 36 alineatul 2 punctul 3 din [EStG], în temeiul căruia se deduce din impozitul pe venit, în limita a 3/7 din venituri în sensul articolului 20 alineatul 1 punctul 1 sau 2 din EStG, numai impozitul pe profit al unei societăți sau al unei asociații supuse în principal la impozitul pe profit, este compatibil cu articolul 56 alineatul (1) CE și cu articolul 58 alineatul (1) litera (a) și alineatul (3) CE?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la fond

14 Așa cum au subliniat reclamantul din acțiunea principală, Finanzgericht Köln a introdus cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare înainte ca hotărârea din 7 septembrie 2004, Manninen (C-319/02, Rec., p. I-7477), să fie pronunțată.

15 La punctul 54 din această hotărâre, Curtea a ajuns la concluzia că, atunci când se calculează creditul fiscal acordat unui acționar supus la plata impozitului în principal în Finlanda care a primit dividende de la o societate stabilită în Suedia, trebuie să se țină cont de impozitul plătit în mod efectiv de către societatea stabilită în acest alt stat membru, așa cum reiese din regulile generale aplicabile pentru calcularea bazei de impozitare și a cotei impozitului pe profit în acest din urmă stat membru.

16 Din dosarul înaintat Curții spre soluționare reiese că, în anii respectivi, cota impozitului pe profit era de 34 % în Danemarca și de 35 % în Țările de Jos. În observațiile prezentate în fața Curții, reclamantul din acțiunea principală au susținut că cererea introdusă la administrația

fiscal? german? ar trebui, a?adar, s? fie în?eleas? ca reprezentând solicitarea unui credit fiscal din venituri, în sensul articolului 20 alineatul 1 punctele 1 sau 2 din EStG, de 34/66 pentru dividendele de origine danez? ?i de 35/65 pentru cele de origine olandez?, iar nu de 3/7 din veniturile men?ionate.

17 În ceea ce îl prive?te, guvernul german, în timp ce sus?ine c? hot?rârea Manninen, citat? anterior, nu poate fi transpus? în litigiul din ac?iunea principal?, precizeaz? c?, în cadrul sistemului de deducere integral? prev?zut de legisla?ia german? pentru distribuirile de dividende de origine na?ional?, frac?iunea de 3/7 din dividende prev?zut? de aceast? legisla?ie nu constituie o deducere forfetar?, ci este legat? de valoarea cotei impozitului pe profit de 30 % aplicat? în caz de distribuire a dividendelor. În cazul distribuirii unor dividende de origine str?in?, nu s?ar putea, prin urmare, acorda un credit fiscal în valoare de 3/7 din dividendele încasate care nu ar fi legat de cota de impozitare aplicabil? profiturilor distribuite în conformitate cu legisla?ia referitoare la impozitul pe profit a statului membru pe teritoriul c?ruia este stabilit? societatea care a pl?tit aceste dividende.

18 În aceste condi?ii, trebuie s? se considere c?, prin intermediul întreb?rii preliminare, instan?a de trimitere urm?re?te s? afle, în esen??, dac? articolele 56 CE ?i 58 CE trebuie interpretate în sensul c? se opun unei legisla?ii fiscale în temeiul c?reia, cu ocazia distribuirii dividendelor de c?tre o societate de capitaluri, un ac?ionar supus la plata impozitului în principal într?un stat membru beneficiaz? de un credit fiscal, calculat în func?ie de cota impozitului pe profit aplicat? profiturilor distribuite, atunci când societatea care a pl?tit dividendele este stabilit? în acela?i stat membru, dar nu ?i atunci când respectiva societate este stabilit? în alt stat membru.

19 Potrivit unei jurispruden?e constante, de?i fiscalitatea direct? este de competen?a statelor membre, nu este mai pu?in adev?rat c? acestea din urm? trebuie s? exercite aceast? competen?? cu respectarea dreptului comunitar (hot?rârea din 29 aprilie 1999, Royal Bank of Scotland, C?311/97, Rec., p. I?2651, punctul 19, ?i hot?rârea Manninen, citat? anterior, punctul 19).

20 Or, o legisla?ie fiscal? precum cea din litigiul principal constituie o restric?ie în în?elesul articolului 56 CE.

21 Într?adev?r, trebuie constatat c? acel credit fiscal prev?zut de legisla?ia fiscal? german? în discu?ie în ac?iunea principal?, la fel ca acela prev?zut de legisla?ia fiscal? finlandez? prezentat? în hot?rârea Manninen, citat? anterior, are ca scop prevenirea dublei impuneri a profiturilor societ??ilor germane distribuite ac?ionarilor, prin deducerea impozitului pe profit datorat de c?tre societatea care distribuie dividendele din impozitul pe venit datorat de c?tre ac?ionar aplicat veniturilor din capital. Rezult? dintr?un astfel de sistem c?, în definitiv, dividendele sunt supuse impozitului datorat de ac?ionar doar în m?sura în care nu au fost deja supuse impozitului datorat de societate în calitate de profituri distribuite (a se vedea în acest sens hot?rârea Manninen, citat? anterior, punctul 20).

22 Din moment ce creditul fiscal se aplic? numai dividendelor pl?tite de c?tre societ??i stabilite în Germania, respectiva legisla?ie dezavantajeaz? persoanele supuse impozitului pe venit în principal în acest stat membru care primesc dividende de la societ??i stabilite în alte state membre. Într?adev?r, în ceea ce le prive?te, aceste persoane sunt impozitate f?r? s? beneficieze de deducerea din impozitul pe veniturile din capital a impozitului pe profit datorat de aceste societ??i în statul în care sunt stabilite (a se vedea în acest sens hot?rârea Manninen, citat? anterior, punctul 20).

23 Rezultă că legislația fiscală în discuție în acțiunea principală poate descuraja persoanele supuse la plata impozitului pe venit în principal în Germania de la a?i investi capitalurile în societă?i stabilite în alte state membre.

24 Dimpotrivă, această legislație este de natură să producă un efect restrictiv în privința acestor societă?i prin faptul că ea constituie, pentru respectivele societă?i, un obstacol în calea colectării de capitaluri în Germania. Într?adevăr, în măsura în care dividendele de altă origine decât cea germană sunt tratate din punct de vedere fiscal într-un mod mai puțin favorabil decât dividendele distribuite de societă?ile stabilite în Germania, acțiunile societă?ilor stabilite în alte state membre sunt mai puțin atractive pentru investitorii cu reședință în Germania decât cele ale societă?ilor care au sediul în acest stat (a se vedea hotărârea din 6 iunie 2000, Verkooijen, C?35/98, Rec., p. I?4071, punctul 35, hotărârea Manninen, citată anterior, punctul 23, și hotărârea din 12 decembrie 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C?446/04, Rec., p. I?11753, punctul 64).

25 Întemeindu-se pe hotărârile din 28 ianuarie 1992, Bachmann (C?204/90, Rec., p. I?249), și Comisia/Belgia (C?300/90, Rec., p. I?305), guvernul german susține că legislația în cauză în acțiunea principală este justificată prin necesitatea de a asigura coerența regimului fiscal național.

26 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, pe de o parte, pentru ca un argument bazat pe o asemenea justificare să poată fi acceptat, trebuie stabilită existența unei legături directe între avantajul fiscal vizat și compensarea acestui avantaj cu o prelevare fiscală determinată (hotărârea Manninen, citată anterior, punctul 42).

27 Pe de altă parte, un argument întemeiat pe necesitatea de a asigura coerența unui regim fiscal trebuie examinat prin prisma obiectivului urmărit de legislația fiscală în cauză (hotărârea Manninen, citată anterior, punctul 43).

28 Chiar dacă legislația fiscală germană are la bază o legătură între avantajul fiscal și prelevarea fiscală compensatorie, prin faptul că prevede ca respectivul credit fiscal acordat acționarului supus la plata impozitului pe venit în principal în Germania să fie calculat în funcție de impozitul pe profit datorat de societatea stabilită în acest stat membru pentru profiturile distribuite de aceasta, o astfel de legislație nu pare a fi necesară pentru pstrarea coerenței regimului fiscal german (a se vedea în acest sens hotărârea Manninen, citată anterior, punctul 45).

29 Într?adevăr, obiectivul urmărit de legislația fiscală germană este de a elimina dubla impunere a profiturilor realizate de societă?i și distribuite sub formă de dividende. Cu privire la acest obiectiv, coerența respectivului regim fiscal rămâne asigurată atât timp cât este menținută legătura dintre avantajul fiscal acordat acționarului și impozitul pe profit datorat. În consecință, într-un caz precum cel din acțiunea principală, acordarea unui acționar care este supus impozitului pe venit în principal în Germania și care deține acțiuni la o societate stabilită într-un alt stat membru a unui credit fiscal calculat în funcție de impozitul pe profit datorat de aceasta în acest din urmă stat membru nu ar periclita coerența regimului fiscal german și ar constitui o măsură mai puțin restrictivă pentru libera circulație a capitalurilor decât cea prevăzută de legislația fiscală germană (a se vedea, prin analogie, hotărârea Manninen, citată anterior, punctul 46).

30 Desigur, acordarea unui credit fiscal pentru impozitul pe profit datorat într-un alt stat membru poate determina, pentru Republica Federală Germania, o reducere a încasărilor fiscale referitoare la dividendele plătite de societă?ile stabilite în alte state membre. Cu toate acestea, în conformitate cu o jurisprudență constantă, reducerea veniturilor din impozite nu poate constitui un

motiv imperativ de interes general care s? poate fi invocat pentru a justifica o m?sur? care este în principiu contrar? unei libert??i fundamentale (hot?rârile citate anterior Verkooijen, punctul 59, ?i Manninen, punctul 49).

31 În lumina celor ce preced?, trebuie s? se r?spund? la întrebarea adresat? c? articolele 56 CE ?i 58 CE trebuie interpretate în sensul c? se opun unei legisla?ii fiscale în temeiul c?reia, cu ocazia distribuirii de dividende de c?tre o societate de capitaluri, un ac?ionar supus la plata impozitului în principal într?un stat membru beneficiaz? de un credit fiscal, calculat în func?ie de cota impozitului pe profit aplicat? profiturilor distribuite, atunci când societatea care distribuie dividendele este stabilit? în acela?i stat membru, dar nu ?i atunci când respectiva societate este stabilit? într?un alt stat membru.

Cu privire la efectele în timp ale prezentei hot?râri

32 În observa?iile sale, guvernul german a evocat posibilitatea pe care o are Curtea, în cazul în care ar constata c? o legisla?ie na?ional? precum cea în cauz? în ac?iunea principal? este incompatibil? cu articolele 56 CE ?i 58 CE, de a limita în timp efectele prezentei hot?râri.

33 În sus?inerea cererii sale, acest guvern, pe de o parte, a atras aten?ia Cur?ii asupra consecin?elor financiare grave pe care le?ar avea o hot?râre care face o astfel de constatare. Pe de alt? parte, guvernul german arat? c?, înainte de pronun?area hot?rârii Verkooijen, citat? anterior, Republica Federal? Germania a fost îndrept??it? s? considere c? legisla?ia care constituie obiectul litigiului era în conformitate cu dreptul comunitar.

34 În această privin??, trebuie amintit c?, în conformitate cu o jurispruden?? constant?, interpretarea unei norme de drept comunitar f?cut? de Curte în exercitarea competen?ei pe care i?o confer? articolul 234 CE l?mure?te ?i precizeaz? semnifica?ia ?i câmpul de aplicare ale acestei norme, astfel cum trebuie sau ar fi trebuit s? fie în?eleas? ?i aplicat? de la intrarea sa în vigoare. Rezult? c? norma astfel interpretat? poate ?i trebuie s? fie aplicat? de c?tre instan?? chiar ?i raporturilor juridice n?scute ?i constituite înainte de hot?rârea asupra cererii de interpretare dac? sunt reunite ?i condi?iile care permit supunerea litigiului privind aplicarea normei respective instan?elor competente (a se vedea în special hot?rârea din 3 octombrie 2002, Barreira Pérez, C?347/00, Rec., p. I?8191, punctul 44, ?i hot?rârea din 17 februarie 2005, Linneweber ?i Akritidis, C?453/02 ?i C?462/02, Rec., p. I?1131, punctul 41).

35 Curtea poate numai în mod excep?ional, în aplicarea principiului general al securit??ii juridice inerent ordinii juridice comunitare, s? considere necesar s? limiteze posibilitatea oric?rei persoane interesate de a invoca o dispozi?ie pe care a interpretat?o în scopul de a contesta raporturi juridice stabilite cu bun??credin?? (a se vedea în special hot?rârea din 23 mai 2000, Buchner ?i al?ii, C?104/98, Rec., p. I?3625, punctul 39, precum ?i hot?rârea Linneweber ?i Akritidis, citat? anterior, punctul 42).

36 În plus, o astfel de limitare nu poate fi admis?, conform jurispruden?ei constante a Cur?ii, decât în hot?rârea care se pronun?? asupra interpret?rii solicitate (hot?rârile din 2 februarie 1988, Barra, 309/85, Rec., p. 355, punctul 13, ?i Blaizot, 24/86, Rec., p. 379, punctul 28, hot?rârea din 16 iulie 1992, Legros ?i al?ii, C?163/90, Rec., p. I?4625, punctul 30, hot?rârea din 15 decembrie 1995, Bosman ?i al?ii, C?415/93, Rec., p. I?4921, punctul 142, ?i hot?rârea din 9 martie 2000, EKW et Wein & Co., C?437/97, Rec., p. I?1157, punctul 57).

37 Într?adev?r, trebuie s? existe un moment unic de stabilire a efectelor în timp ale interpret?rii solicitate pe care Curtea o d? unei dispozi?ii de drept comunitar. În această privin??, principiul conform c?ruia o limitare nu poate fi admis? decât în hot?rârea care se pronun?? asupra interpret?rii solicitate garanteaz? egalitatea de tratament a statelor membre ?i a altor justi?iabili în

fa? a acestui drept ?i îndepline?te astfel cerin?ele care decurg din principiul securit??ii juridice.

38 Interpretarea solicitat? prin prezenta cerere de pronun?are a unei hot?râri preliminare prive?te tratamentul fiscal pe care un stat membru trebuie s? îl acorde, în cadrul unui sistem na?ional care are ca obiectiv evitarea sau atenuarea dublei impuneri, dividendelor distribuite de c?tre o societate stabilit? într?un alt stat membru. În aceast? privin??, reiese din punctul 62 al hot?rârii Verkooijen, citat? anterior, c? dreptul comunitar se opune unei dispozi?ii legislative a unui stat membru care subordoneaz? acordarea unei scutiri de la plata impozitului pe venit la care sunt supuse dividendele pl?tite unor persoane fizice ac?ionare condi?iei ca respectivele dividende s? fie pl?tite de societ??i care au sediul în statul membru men?ionat.

39 Or, trebuie s? se constate c? efectele acelei hot?râri nu au fost limitate în timp de c?tre Curte.

40 În plus, principiile re?inute în hot?rârea Verkooijen, citat? anterior, care au clarificat astfel cerin?ele care decurg din principiul liberei circula?ii a capitalurilor în materie de dividende încasate de reziden?i de la societ??i nerezidente, au fost confirmate de hot?rârea din 15 iulie 2004, Lenz (C?315/02, Rec., p. I?7063), ?i de hot?rârea Manninen, citat? anterior (a se vedea de asemenea hot?rârea Test Claimants in the FII Group Litigation, citat? anterior, punctul 215).

41 În consecin??, efectele în timp ale prezentei hot?râri nu trebuie limitate.

Cu privire la cheltuielile de judecat?

42 Întrucât, în privin?a p?r?ilor din ac?iunea principal?, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la cheltuielile de judecat?. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observa?ii Cur?ii, altele decât cele ale p?r?ilor men?ionate, nu pot face obiectul unei ramburs?ri.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Camer?) declar?:

Articolele 56 CE ?i 58 CE trebuie interpretate în sensul c? se opun unei legisla?ii fiscale în temeiul c?reia, cu ocazia distribuirii de dividende de c?tre o societate de capitaluri, un ac?ionar supus la plata impozitului în principal într?un stat membru beneficiaz? de un credit fiscal, calculat în func?ie de cota impozitului pe profit aplicat? profiturilor distribuite, atunci când societatea care distribuie dividendele este stabilit? în acela?i stat membru, dar nu ?i atunci când respectiva societate este stabilit? într?un alt stat membru.

Semn?turi

* Limba de procedur?: germana.